

קובץ שופר הרשב"י ברך ד'

ספר זוהר השבת המחולק

מחלק לפרשיות השבוע, כ-3-4 דפים בשבוע,
ובכך תוכל כל שבת לזכות למאה מליון שנה תורה.
כל המאמרים של הזוהר הקדוש על שבת עם תרגום הזוהר ועוד,
מחלק לקטעים עם כותרות, כדי להקל על הלומד.

חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-כט.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי בעיר הקודש בית שמש תובב"א
שנת "אלף המגן תלוי עליו" [אלף המגן תלוי עליו" עם הכולל, בנימטריה: 772]
"וברך עלינו שנה טובה", - "ביאת משיח", - "מן העולם ומשיח בן דוד",
תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זינע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

פְּתַח דְּבַר

ברוך ה', שֶׁהַחַיִּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ לְזֶמֶן הַזֶּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מְלַךְ עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמְגַן, עֹזֵר בְּעֵדְנוּ לְהוֹצִיא לְאוֹר עוֹלָם, אֶת סֵפֶר זוהר השבת.

בְּרָצוֹנָנוּ לְהַבְהִיר לְלוֹמְדִים הַיְקָרִים אֶת מִטְרַת הַסֵּפֶר וְאֶת הָאִפֹּן שָׁבוּ מִמְּלֶץ לְלַמֵּד אֶת הַסֵּפֶר.

סֵפֶר "זוהר השבת" לְמַעֲשֵׂה הוּא פְּרִי רַעֲיוֹנוֹ שֶׁל הָאֲדָמוֹר מֵהָאֲלָמִין שְׁלִיט"א, הָעוֹמֵד בְּרֹאשׁ וּבְנִשְׂיָאוֹת מִפְּעֻלָּינוּ, "מִפְּעֻל הַזוהר הָעוֹלָמִי", לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת.

הַרְעִיוֹן הוּא שֶׁכָּל אֶב וְרֹאשׁ מִשְׁפָּחָה, יוֹכֵל לְלַמֵּד עִם בְּנָיו בַּעֲת סוּעָדָם יַחַד אֶת סְעוּדַת שַׁבָּת, אֶת עֲנִינֵי הַשַּׁבָּת וְהַלְכוֹת הַשַּׁבָּת בְּזוהר הַקְדוּשׁ עֲצֻמוֹ, וְזֶה גַם מִתְרַגֵּם לְלִשׁוֹן הַקְדוּשׁ, לְמַעַן יוֹכֵל כָּל אֶחָד לְהַבִּינוֹ.

הָאֲדָמוֹר שְׁלִיט"א חִלַּק אֶת הַסֵּפֶר לְעֵשְׂרִים וְאַרְבָּעָה פְּרָקִים, לְמַעַן יוֹכְלוּ לְגַמְרוּ פְּעֻמִּים בְּשָׁנָה. דְּהֵינּוּ, בְּתַחֲלַת הַשָּׁנָה בְּפִרְשַׁת בְּרֵאשִׁית לּוֹמְדִים פְּרָק א', וְכֵן כַּעֲבוּר חֲצֵי שָׁנָה בְּפִרְשַׁת שְׁמִינִי מִתַּחֲלִילִים עוֹד הַפְּעַם פְּרָק א'. אַפְשָׁר גַּם לְגַמְרוֹ כָּל שַׁבָּת. דְּהֵינּוּ, שְׁלוֹמֵד כָּל סְעוּדָה שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים, כְּמוֹ שְׁלוֹמֵד שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים מִשְׁנָיוֹת בְּכָל סְעוּדָה, וּבְזֶה יוֹכֵל לְהַרְוִיחַ כָּל שָׁעָה בְּשַׁבָּת מֵאֶה מְלִיוֹן שָׁנָה תוֹרָה, וַיֵּאָרַח בְּשִׁלְחָנוּ אֶת רַבֵּי נִשְׁמָעוֹן בֵּר יוֹחָאִי זִיע"א בְּכָל סְעוּדַת שַׁבָּת, וַיִּרְגִּישׁ בְּכָל שַׁבָּת מַעִין עוֹלָם הַבֵּא.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים וועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזוזות הפסולות, בשנת תשכ"ו, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכ"ם, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפס ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אזהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה. בשנת תשל"ד, הקים ארגון וועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ד, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפס גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור. בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ו יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשמ"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים (בכל דיסק לערך 500 ספרים) ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רומ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רומ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ז - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, ויזם ויללה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לנמש בפועל את הבטחותם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהכ"צ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ז, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באידיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. מפני מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ ובחול. - הקים את "קול הרשב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפני דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. נדפסו ספרים וקול קורא'ס, 2. נדפסו ספרים וקול קורא'ס, 3. נדפסו ספרים וקול קורא'ס, 4. נדפסו ספרים וקול קורא'ס, 5. נדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס, 6. נדפסו ספרים וקול קורא'ס, 7. נדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס, 8. נדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

הַקְדָּמָה

יְשָׁמְרוּ הַשֶּׁבֶת וְיִלְמְדוּ הַזֶּהַר, כֵּל קֹהֵל עַדֵת יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה וּבְדָא יִזְכּוּ לְ"כֵל יִשְׂרָאֵל יֵשׁ לָהֶם חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא", וּמִיָּד נִגְזַל, כִּדְאִיתָא בְּשֶׁבֶת (דף קי"ח ע"ב): אָמַר רַבִּי חִיָּיא בַר אַבָּא אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כֵּל הַמְּשַׁמֵּר שֶׁבֶת כֶּהֱלַכְתּוֹ, אֵפִילוּ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה כְּדוֹר אָנוּשׁ, מוֹחֲלִין לוֹ, שְׁנֹאֲמַר "אֲשֶׁרִי אָנוּשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחְזִיק בָּהּ שֶׁמֶר שֶׁבֶת מִחֲלָלוֹ", אֵל תִּקְרִי מִחֲלָלוֹ, אֲלֵא מִחוּל לוֹ, אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, אֲלֵמְלִי שְׁמַרְוּ יִשְׂרָאֵל שֶׁבֶת רֵאשׁוּנָה, לֹא שִׁלְטָה בְּהוּ אָמָה וְלִשׁוֹן, שְׁנֹאֲמַר "וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יֵצְאוּ מִן הָעַם לְלֶקֶט", וּכְתִיב בְּתַרְיָה "וַיָּבֵא עֲמֶלֶק".

אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, מִשּׁוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחִי, אֲלֵמְלִי מְשַׁמְרִין יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּי שֶׁבֶתוֹת כֶּהֱלַכְתָּן, מִיָּד נִגְזַלְיָם, שְׁנֹאֲמַר "כֹּה אָמַר ה' לְסַרְיִסִים אֲשֶׁר יִשְׁמְרוּ אֶת שֶׁבֶתוֹתַי", וּכְתִיב בְּתַרְיָה "וַהֲבִיאוּתֵיכֶם אֶל הַר קְדֹשִׁי" וְגו'.

וְאִיתָא בְּזֶהַר הַקְדוּשׁ פְּרֻשְׁתָּ יִתְרוֹ (פ"ט ע"א): תֵּאנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוֹרִייתָא מִתְעַטְרָא בֵּיהּ, מִתְעַטְרָא בְּכֵלָא, בְּכֵל אִינוּן פְּקוּדִין בְּכֵל אִינוּן גְּזֵרִין וְעוֹנְשִׁין, בְּשִׁבְעִין עֲנַפִּין דְּנְהוּרָא, דְּנְהוּרִין מִכֵּל סַטְרָא וּסַטְרָא. מָאן חֲמִי, עֲנַפִּין דְּנַפְסִין מִכֵּל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא, חֲמִישָׁא קְיָיְמִין בְּנֵי אֵילָנָא, כִּלְהוּ אֲנַפִּין בְּהוּ אֲחִידִין. מָאן חֲמִי, אִינוּן תְּרַעִין דְּמִתְפַּתְחוּ בְּכֵל סַטְרָא וּסַטְרָא, כִּלְהוּ מִזְדְּהִרִין וְנְהוּרִין, בְּהַהוּא נְהוּרָא דְּנַפְסִי וְלֹא פִסְקָא.

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ: שְׁנִינוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתְעַטֶּרֶת בּוּ, מִתְעַטֶּרֶת בְּכֵל, בְּכֵל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכֵל אוֹתָן גְּזֵרוֹת וְעוֹנְשִׁים, בְּשִׁבְעִים עֲנַפִּים שֶׁל אוֹר שֶׁזוֹהָרִים מִכֵּל צַד וְצַד. מִי רָאָה הָעֲנַפִּים שִׁיּוֹצְאִים מִכֵּל עֲנָךְ וְעֲנָךְ, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים בְּתוֹךְ הָאֵילָן, וְכֵל הַפְּנִים אֲחוּזִים בָּהֶם? מִי רָאָה אוֹתָם שֶׁעָרִים שֶׁנִּפְתְּחוּ בְּכֵל צַד וְצַד, וְכֵלם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר שִׁיּוֹצְא [לֹא פוֹסֵק?]

כֵּל כְּרוּזָא נַפְיָא, אֲתַעְרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיּוֹנִין, אֲתַעְרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאֲתַבְחַר לְעֵילָא וְתַתָּא. אֲתַעְרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת מְאִרְכּוּן. אֲתַעְרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימָתָא. אֲזַדְמְנוּ בְּתַלַּת חֲדוּן, דְּתַלַּת אֲבָהוּ. אֲזַדְמְנוּ לְקַדְמוֹת מְהִימְנוּתָא, דְּחֲדוּוּהָ דְּכָל חֲדוּתָא. וְכָאָה חוּלְקִיכוּן, יִשְׂרָאֵל קְדִישֵׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי. דָּא הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מִכֵּל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדָת כּוּכָבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב, "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ: קוֹל הַכְּרוּז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים עֲלִיּוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעַם הַקְּדוֹשׁ שֶׁנִּבְחַר לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׁמִיחָה כְּנֶגֶד רְבוּבָכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלֵמָה, הַזְדַּמְנוּ לְשִׁלֵּשׁ שְׂמֻחוֹת שֶׁל שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמֻחַת כֵּל הַשְּׂמֻחוֹת. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם,

הקדמה ♦ זהר השבת

ישׂאל קדושים, בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי נְשֵׁה לָכֶם מִכָּל הַעֲמִים עֹבְדֵי עֲבוֹדַת פֹּכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

אָמַר ר' יְהוּדָה, הַכִּי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא כְּתִיב "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וְכְתִיב (ויקרא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וְכְתִיב, (ישעיה נח) "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוּשׁ ה' מְכֻבָּד".

[ובתרגום ללשון הקדש: אָמַר רְבִי יְהוּדָה, כִּי הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה כָּתוּב "זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וְכְתוּב (ויקרא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וְכְתוּב (ישעיה נח) "וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוּשׁ ה' מְכֻבָּד".]

תַּאנָּא, בְּהַאי יוֹמָא, כָּל נְשַׁמְתִּיהוּן דְּצַדִּיקָיָא, מִתְעַדְנִין בְּתַפְנוּקֵי עֲתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְרוּחָא קְדָא מְעַנְנָא דֵּהוּא עֲתִיקָא קְדִישָׁא מִתְפַּשְׁטָא (ההוא מתפשט) בְּכִלְהוּ עֲלֵמִין, וְסִלְקָא וְנַחְתָּא, וּמִתְפַּשְׁטָא לְכִלְהוּ בְּנֵי קְדִישִׁין, לְכִלְהוּ נְטוּרֵי אֹרִיתָא, וְנִיחִין בְּנִיחָא שְׁלִים, מִתְנַשֵּׂי מִכְּלָהוּ, כָּל רוּגְזִין, כָּל דִּינִין, וְכָל פּוֹלְחִין קָשִׁין. קְדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה יד) "בְּיוֹם הַיְחִית ה' לְךָ מַעֲצָבָה וּמִרְגָּזָה וּמִן הַעֲבוּדָה הַקָּשָׁה", בְּגִינֵי כֵּה, שְׁקִיל שַׁבְתָּא לְקַבֵּל אֹרִיתָא.

[ובתרגום ללשון הקדש: שְׁנִינוּ, בְּיוֹם הַזֶּה כָּל נְשַׁמּוֹת הַצַּדִּיקִים מִתְעַדְנִים בְּתַפְנוּקֵי הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ, נִסְתַּר כָּל הַנְּסֻתִים, וְרוּחַ אַחַת מִהֶעֱנָג שֶׁל אוֹתוֹ הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ מִתְפַּשֵּׁט (ההוא מתפשט) בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעוֹלָה וְיוֹרֶדֶת, וּמִתְפַּשֵּׁט לְכָל הַבְּנִים הַקְּדוֹשִׁים לְכָל שׁוּמְרֵי הַתּוֹרָה, וְנֹחִים בְּמִנוּחָה שְׁלֵמָה, וְשֹׁכְחִים מִכָּלֵם כָּל הַרְגָזִים, כָּל הַדִּינִים וְכָל הָעֲבוֹדוֹת הַקָּשׁוֹת. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (שם יד) "בְּיוֹם הַיְחִית ה' לְךָ מַעֲצָבָה וּמִרְגָּזָה וּמִן הַעֲבוּדָה הַקָּשָׁה", מִשׁוּם כִּי שְׁקוּלָה שַׁבַּת כִּנְגַד הַתּוֹרָה].

וְכָל דְּנִטִיר שַׁבְתָּא, כְּאִילוּ נְטִיר אֹרִיתָא כְּלָא. וְכְתִיב (ישעיה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וְכֵן אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבַּת מִחֲלָלוֹ וְשׁוֹמֵר יְדוּ מַעֲשׂוֹת כָּל רָע". אֲשַׁתְּמַע, דְּמֵאֵן דְּנִטִיר שַׁבַּת, כְּמֵאֵן דְּנִטִיר אֹרִיתָא כְּלָא.

[ובתרגום ללשון הקדש: וְכָל מִי שְׁשׁוֹמֵר שַׁבַּת, כְּאִילוּ שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. וְכְתוּב (ישעיה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וְכֵן אָדָם יַחֲזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבַּת מִחֲלָלוֹ וְשׁוֹמֵר יְדוּ מַעֲשׂוֹת כָּל רָע". נְשַׁמְעֵי, שְׁמִי שְׁשׁוֹמֵר אֶת הַשַּׁבָּת כְּמִי שְׁשׁוֹמֵר כָּל הַתּוֹרָה].

וּבְזוּהַר שֵׁם (פ"ט ע"ב): אָמַר לִיה, [רְבִי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִי] חֲתִידָא, לִית עֲלֵמָא אֱלָא לְאִינּוֹן חֲבִירָא, דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאֹרִיתָא [חֲתִידָא, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאִלוּ הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה] וְיַדְעִין סְתִימֵי אֹרִיתָא. [וְיוֹדְעִים הַסּוֹדוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה].

וּמִכָּל דְּבָרֵי חַז"ל אֵלוּ רוּאִים, שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאִלוּ הַחֲבֵרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְלוֹמְדִים סּוֹדוֹת הַתּוֹרָה, וּמְקַדְּשִׁים עֲצָמָם בְּלִימּוּד הַסּוֹד בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ.

עַל כֵּן, אוֹדָה ה' בְּכָל לַבֵּב בְּסוֹד יְשָׁרִים וְעֵדָה, עַל שְׁזִכְנֵי לְהַגִּיעַ עַד הַלּוּם, יְמֵי שְׁנוּתֵינוּ כְּצֵל וְכַחֲלוּם יַעוּף, וְלִפְנֵי כְּאֲרַבְעִים שָׁנָה, חֲשַׁקְתִּי מֵאֵד לְזַכּוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֶּהר הַקְּדוֹשׁ, וְכַמָּה הִרְפַּתְקָאִי דְּעַדוּ עָלֵי, וְזִכְנֵי ה' יִתְבַּרְךָ, בְּשַׁנַּת תַּשְׁכ"ט, לְהַדְּפִים אֶת הַסִּפָּר

"נפלאות הזרה", של הצה"ק רבי יודל ראזנבערג זי"ע, ועוד ספרים רבים, ולפני כעשרים ושש שנים, התעוררתי לפרסם את דבר למוד הזרה הקדוש בכל העולם, שכל אחד ילמד, ויתעורר, ויתלהב לבו, לעבודת הקדוש ברוך הוא, וילקרב הגאולה ברחמים, כהבטחה שנאמרה משמים לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע א: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכמה כחות והשקעה מסרנו על זה, במשך כחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתים הלוך ושעתים חזור למונסי, ששם שכרנו חדר, כדי שלא ימצאו אותי, ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו^א, ועבדנו על הזרה הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות, יחד עם עוד אברך, ולזה לקחתי הלוואת כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר). וכל זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר, וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכל כך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח, ועוד היתה איש מחשבים צמוד, וכל הזמן היתה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים, ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש^ב, ובהביטי על זה שבתאי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד, ותחנונים לה' יתברך, אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שקדי לזכות לסיעתא דשמיא מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף, ואוירא דארץ ישראל מחכים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי זי"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל, שכח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושהיתי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י^ג זי"ע א. ואמרתי שלש פעמים תהלים כל יום במשך שלשה ימים רצופים,

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבקמיו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד קראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעין אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וזש"ה "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמך חקוק כסא הכבוד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח

א. וכמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א) "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.

ב. והגם שב"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שזכר ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זזה"ק וביאורי הזזה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).

ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונצלם, קדש הקדשים המלוכה, מרא דרזין, מן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זי"ע א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

עם תענית דבורתי, והימים היו ל"ב ול"ג ול"ד לעמר, כדי שזכות הרשב"י תסיעני, וסוף הכל סימתי את התהלים משע פעמים [כמנן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום, "הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע, כאשר האדם גמר בלבבו להיות חסיד ולכונן מעשי רק לשם שמים, ועוד "כי פסו אמונים מבני אדם", כאשר מחליט בלבבו לא לסמוך על בשר ודם, אלא כל בטחונו בה' יתברך, בלתי לה' לבדו. וכמו שכתוב בזהר הקדוש פְּרִשְׁתָּ וַיִּקְהַל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') על הפסוק (תהלים קמ"ו ה'): "אֲשֶׁרִי שָׂאֵל יַעֲקֹב בַּעֲזָרוֹ שָׁבוֹר עַל ה' אֱלֹהָיו" (עין שם ותמצא אור גדול).

וכאשר ראיתי את דברי הפה החיים (סימן קנ"ו סקי"א), שהביא את דברי אליהו הנביא זכור לטוב (אליהו זוטא פ"א), לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מִיכָה פֶּרֶק א' פְּסוּק ה') וכתב שם: ועל כן, צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הַנְּתַמְדִים מִזֶּהָב וּמִפֶּזֶז רַב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וּנְפֶת צוּפִים" (תהלים פֶּרֶק י"ט, י"א).

ובספר שיח יצחק (חלק א' ירוש בענין ב' ננין של ויהי בנסע וכו' אות לה), כתב, וזה לשונו: אבלי על ידי התורה, אם היו עוסקים בה ישראל רבם, אז לא היה אמה ולישו שלושות בהם, וכמו שכתוב (בפרק קמא דבבא בתרא ח' ע"א) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", אם כולם או רבם יעסקו בתורה, אז "עתה אקבצם", אבל אם מעט הם, אז "ויחלו ממשא מלך ושרים", שהמצוות מגינות עליהם לפי שעה, וכמו שכתוב במדרש איכה רבתי "וצבא תנתן על התמיד בפשע, בפשעה של תורה, אימתי אמות העולם גוזרים וכו', בשעה שמבטלים מתלמוד תורה, ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מאי דכתיב "וראו כל עמי הארץ כי שם יהנה נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י'), אלו תפלין שבראש. [ונראה

בחושבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבורתך בחושבניא" – שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה – עד כדי ששוה כמו "לו יתיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, – שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להשי"ת וכחום היום הפשיט מעט שרוילוי – ושלח לו רבינו האר"י שישבו לבלוש

במהרה בימינו אמן. (ושם פסוק ה' על פן משחר ... שמו שישו מבקרו, מרמז על הרשב"י הקדוש).

ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיי ז"ע: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195.000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל נג'ארה ז"ע (צפת ה' ש"י 1550 – עה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "ה ריבון עלם ועלמאי" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יתיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבורתך

כונתו, שתפלין של יד מרמז על עשיית המצוות, ואלו תפלין של ראש מרמז לתלמוד תורה, ורק על ידי תפלין של ראש כלומר תלמוד תורה, יכול פחד על כל אמות העולם].

וכמה צער יש בעולם, וכל יום רח"ל מלאים מקתבים בדואר, והעינים בוכות והלב נקרע, ובפרט האסון האחרון [כ"ט כסלו תשע"א] שגשפרו למעלה מארבעים יהודים חיים, דבר שאי אפשר להכיל ולהבין, ובנדאי במותם כפרו על קלל ישראל, והצילו אותנו מגזרות קשות, אך אנו מקרחים לקים "והסיי יתן אל לבו"¹, ולשוב בתשובה שלמה, ועוד צדין

רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, רז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטיין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, וטראה שבעץ שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזזר עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק תפוחים וכדומה זהו מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחי צדק מה שמביא מכתבי האר"י ז"ל)], ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצר את השמים וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יכולה ויהי הנצוצות מובלעים בתוכה, וזהו ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקינוץ גליות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי היותר קשה שבגלגלים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא

בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו. ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פוק כ' י"ט) "כי האדם עץ השדה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), רז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ"ט) כי האדם עץ השדה עץ השדה ודאי, דא עץ שדה דתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה]. וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהו עליהו, כדן וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגליא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלהי יעקב, ושם נסוהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזהר"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שפטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסקו כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו

מצפים אנו לגשם, ואמרו בשם אחד מגדולי הדור שליט"א, שיותר מעצירת גשמים יש לנו לירא ולפחד היאך לא נשמעות תפלותינו בקרום, והאם אנו כל כך גרוועים רח"ל?

ויבהילוני רעיני, ורוחי תהמה, ושרעפי לבי קצרו בקרבי, ואומר, לא עת לחשות¹⁰ ואין במה לכסות, על כן דברי דוד המלך ציווני (תהלים קי"ט מ"ו) **"ואדברה בעדתיך**

לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

אוויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע בארץ ובאווירא דרקייע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האר"י ז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרות, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל

ממנו תועלת, שנאמר "אבן מקיר תזעק", לצאת אותו הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן", שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומבירוס בניו, עשו את העגל כמו שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה, כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה, ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול בשבת שאסור (כמובא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה, ובלימוד הזה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש, כי בלי לימוד הזהר הקדוש אי אפשר ללמוד תורה לשמה (כמבואר בזה"ק), ובה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו שריפות גשמיות, ויקבץ נידחיו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב וזה לשון קדשו:

במצות התוכחה מתקיימת מצות "ואהבת לרעך כמוך"

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל שעושה איזה חסא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.

צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו
ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע

נגד מלכים ולא אבוש", כי לא דברי הטה אלא דברי רבותינו זי"ע אשר העניקו חמה בגובהם, ונעצרו חמה בשוועם, וממיהם אנו שותים, ומפיהם אנו חיים, הלא הטה אנשי השם גבורים אשר בארץ הטה, רבנו משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל ממני התורה, [אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א זי"ע, דאלו היה חי בדורו, היה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים מהלך אלפי קילומטרים] והוא ברוח קדשו לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר זוהר ברצף ללא הפסקה, שבכח הקדשה העליונה של ספר זוהר הקדוש, לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן, תקן בשיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר זוהר הקדוש במשמרות ללא הפסקה כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... וצנה לגדולי הדור, ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

ולפני מאה ואחד שנים חי בינינו קדוש ה' היחיד בדורו¹ אשר כל גדולי מזרח ומערב נאותו לאורו, מרו הרי"ח הטוב זי"ע, וכה כתב בספרו הקדוש בן איש חי: (פרשת שמות שנה שניה), וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: דגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלו

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה
 ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחבירו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירוב הנשמות וחיילות עצמות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעינים סגורות.
 ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה

בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלוים בהדי אותה תפלה.
 ז) כמו שכתב הזוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביבו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.
כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה
 ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנום כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמת קדישא דא [נשמה קדושה זו].

פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של ה' יתקדש ויתעלה, אשר על כן, כל פעולה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול (מצא חן במדבר).

וגדול המקבלים שחי בדורנו מבעלי רוח הקדש, ממעתיקי השמועה רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל", עכ"ל (הרב צדיקים) י"י. ופסק הגה"ק הכהן החיים (קנ"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ונאפילו אי לא ידע מאי קאמר ושונה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכף החיים (סימן קנ"ה סקי"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא

(למדות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו של רבי יהושע רוקח זצ"ל היתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו. וגם במתיבתא דרקינא היו מכריזים עליו הזהר בפלוגי ובתורתו.

ת. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כפיצוי וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרישת "מצא" גרעיא מהימנא (ב"ה) "וי לאינון דאקלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

מעיד, שהבן איש חי הוא הגדול בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמעו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח הקודש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כמעט גדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי שמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז, ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גינולד שליט"א) ואמרו לי שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד בדורו

יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקונו ל' קרב (הכסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא כי הם מעבכים הגאולה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה (שם דרך צדיקים) ¹⁵¹.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלה שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקונו כל השית אלפינו ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך חרושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "זהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרייח אל תשוב לך בשעת הדחקה, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברייח (עיי"ש), על בן באשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוד הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא בך ה'".

בקביעות כל שבת את כל האדרא, והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על כל העץ חיים. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה זי"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" (איוב מ"א ג) שקודם ניתן לאדם בית ואחר שם מזוזה, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך, והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא, והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותיריך דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקדוש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא זי"ע (מלכים ב' ג' ט"ו) "ועתה קחו לי מנגן וקהל נגנו המנגן ותהי עליו יד ה'".

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שידוע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך – שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. – ובאופן ב' – יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט – כחודש ימים, ואילו בתיקון מ"ג, דיבר על לימוד הזהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה של הרשב"י זי"ע, בלימוד הזהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיוצא מכאן, שלימוד הזהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזוהי המקור, וכמו שכתוב על רבי נחמן מברסלב זי"ע, שמתוך לימוד הזהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל – וכמו שאמרו על הגר"א זי"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי זי"ע והצדיק רבי שלמן (שלמה) אליהו זי"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו

כתב הכף החיים (סי' קנ"ה סקי"ב): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל, ודלא מוסיף יסר, וצריך שיחדש בכל יום¹ מה שלא חדש מקדמת דנא, ובזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זי"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדונינו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בניס וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים בנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דבדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חייב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי. ובזהר הקדוש² (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שקל יהודי חייב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבושה גדולה.

והכתב בספר זהר חי, דכל אחד חייב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי הפרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשור"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב, כי מי שחדש איזה חידוש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס,

פמלגה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמעתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חתתיו, וסלקי לעילא. כל פמלגא דלעילא, צייתין להווא מלה, וחיית הקדש מתרביין בגדפיו, ומתלבשין בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקין, כדון חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - [ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שירדת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמלגה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרביים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושתקין, אז חיות הקדש מה כתיב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהו, כמו שנאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם].

[ענין שם באורך ובדף קל"ד ע"ב, וענין ב"סידורו של שבת" שד"ש החמישי ענף ב' אות ח' וז"ל: ודברי הכל בשבת תנה תורה, אף אור התורה וזוין דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת, ענין שם].

יא. כתב קב הנשר (פרק ל"ה) דביום הארצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חידוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (ענין שם).

יב. בזהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין פלהו נשמתין דשארין עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא הוה לנו בהווא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדנה עביד קדשא בריה הוא, כניש לפמלגא דיליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמעתא דא דפלוני, וכלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתבתי. אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - [ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות ברמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חידוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חידוש על התורה. כמה חדנה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס

וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, וזוהר הקדוש בהקדמה י"ט (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א), כתב: דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שנוה שנה בדברי הפסא מלך, ובשבת עולה לערף אלף שנה בדברי הכו איש חי ז"ע, ובשבתה למליון שנה בדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה בדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוח י"ח, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [בכתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נחקיקמה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שנוה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדישים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני, הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנוה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו

בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבראי, במטותא מניינו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא ברבבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין להווא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו רחמנא לשון, רחמנא לשון. [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראים, בבקשה מכס שלא תוציאו מפיקם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

יד. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה (פרק א): ונדע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא סהורה ונקיה שאין בה משנה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקנים בנו בעוה"ר וקר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב, כל העולם אומרו עליי שטה הוא, היינו משתולל לשון שטות). ויראי ה' ימצאו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בנייהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשארות עמלם יפרישו שטר למלמדים ומורים שיחזקו בגיהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות

יג. כתוב בהקדמת זוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא ומא ולילא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידך דהווא דאשתדל באורייתא, עבדי רקיעא חדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ובלילה, משום שהקדוש-ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ענין שם באור).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון דא דכורא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיף ההוא דאקרי עון באנון חבלי השוא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, להיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אחתקפת למחוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא היא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשון. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושף את אותו שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג

10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים^[1], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י') "החלש יאמר גבור אני", וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובתקוני זוהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקיהו אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא.

[ובתרגום ללשון הקדש: והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימה, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בתברתה אפילו כמלא נימה, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את אות ברית המילה, והברית היא נימה].

ווי לזו מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיה מ"ח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאי^[2], מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוניהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוניהו.

[ובתרגום ללשון הקדש: אי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומנע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, יסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי. מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימה שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן].

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו בני שלמה הכהן ז"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי תז"ל מתבארים גם בדרך הסוד.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, באלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואליו אינו דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינו דו פרצופיו, איהו ג"ו סדרים דאתמר בה (שיר ד' יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מו א) "היה סגור ששת ימי המעשה וכיום השבת יפתח", ובשבת בניו דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לזו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינו נשמתינו יתירין.

שעות ביום, ובכך גם תזכה לראת שמים טהרה. טז. דמי שמונע פריה ורביה, עונו חמור ביותר, כי מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולפי זה מכיון שחייב לקיים פריה ורביה גם בתורה בכל חלקי הפרד"ס, על כן כאשר לא מחדש חידושי תורה, עונו חמור ונחשב כמחזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן תיקונו הוא, אף רק כשילמד זוהר הקדוש, שבזה נחשב כמחדש חידושים בכל הפרד"ס, כמבואר בפלא יועץ.

הרחוקים שהפנסקה מצויה יותר בשביל חנוף בנייהם לתורה ויראה, בנדאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

טו. ואפשר להמליץ על זה את דברי תז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה, שבלימוד שעה אחת זוה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

[ובתרגום ללשון הקדש: ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם זו פרוצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' סתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כרי שלא תהיה כנוצל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתחה אליהם, שהם נשמות יתרות].

ובאליו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולקמים טובים, איהי סתימא להו, ובגין דא כל המוסיה מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירה, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברקאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). אוף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינוו נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדיו לוו לישראל לתתא מזיו כבודיה.

[ובתרגום ללשון הקדש: ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולקמים טובים, היא סתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתירה, והיא תוספת של רוח קדושה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתירה, ונשאר עני, ואם הוא חכם, חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשאר עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתירה, שהיא נשמת כל חי ונשאר יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שאורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודיה].

ועין עוד בביאור מתוך מדבש שם שביאר, שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזכיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מכרח ללמוד זהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו למוד הזהר בשבת שנתשב למאה מליון שנה תורה.

ומדברי הזהר הקדוש מבאר, שמי שאינו רוצה ללמוד זהר מחזיר עולם לתהו ובהו, ואינו יכול לזכות לנשמה יתירה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זהר הקדוש, ורק מי שלומד זהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתירה ותוספת קדושה, ואם נמנע רח"ל מפסיד חכמתו וממונו וברכות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובכן אם רוצים אנו לזכות לשפע אלוקי קדוש, בואו וננצל את זמננו ללמוד התורה הקדושה ובפרט בשבת קודש, צא ולמד מה שכתב בספר שיח יצחק (חלק ב' דרוש לשבת פרשת בשלח אות יא), וזה לשונו: ועל כננה זו אמרו גם כן רז"ל בזמן שישאל עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מעלה יי, שנאמר "יפתח יהנה לך את אוצרו הטוב" (דברים כח, יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מטה. והיינו כמו שכתוב "הי רקיע

ז. ואין לך עושין רצונו של מקום יותר מלימוד הזהר הקדוש שהוא לימוד תורה לשמה. ובספר

בתוך המים יהי מדדיל בין מים למים" (בראשית א, 1), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שקל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח בשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אגני יהנה בראתיו" (ישעיה מה, ח). והוא גם פן פננת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכותיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרף ובגאותו שחקים" (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלה ויכמיד דבאף" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיימם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דא פקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה יי. ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף כד, ב) אמרו: דבגנייה וקראתם דרור בארץ, ובזכותיה תקיים "ה' בךד ינחנו ואין עמו אל נכר". יהי רצון שיקים בנו בקרוב, ויתחזינה עינינו בשופר לציון ברחמים, במהרה בימינו אמן.

מבוא למטרת הספר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל, השם יצילנו ואין איש יודע מה יולד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה' ירחם. בודאי צריכים להתחזק וללמד בדברי קדשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי

רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור סמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זי"ע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) זה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

באר מים חיים (פרשת תרומה אות ד), כתב: וכמאמר התנא רבי מאיר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה (אבות ו' א), כי כשאינו תורה לשמה רק כאיזה דבר אשר איננה עולה לה, ונשאר למטה בארץ, מאין יהיה כוחה להשפיע ברכה בתורה הרי אם לא עלתה לשמים לא תרד הברכה משם, עכ"ל. יח. בספר אור תורה – ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, י), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושיו בידך" (דברים לג, ג), אפילו בשיעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות כו' (אבות פירק ג' משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (צח ב) שאלו תלמידיו את

זי'ע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר זוהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים (אף ללא הבנה קלל כמדוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר זוהר הקדוש מבטח לנו שנוקה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ללמוד ולקרא בזוהר הקדוש, להצלחת כלל ישראל, ולקרב הגאולה, ולכן החלטנו להדפיס הספר זוהר השבת המחלקים ל-24 פרקים לשבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי שבת בשבתו בנקל, ובשבת ללמד עם בני ביתו הקטנים עם הגדולים, זקנים עם נערים.

ספר קדוש זה מסגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי זוהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זי'ע"א.

התורה נתנה ללמוד וללמד, בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים, דעת ה', וגם מצינו בהרבה ספרי מקבילים שמזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה (ר' יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדש, קמ"ז).

ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שגדחה החשף מפני האור, אף שעונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הבהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, והנה עבור זה נשארו ערומים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשף הולך, ובמהרה בקמינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו (מהרצ"א מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

מי יתן והיה שיתחילו ללמוד עם הצאן קדשים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר זוהר הקדוש... והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגה"צ רבי שבתאי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

גם איש פשוט שלא קדש עצמו, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דבין שהמה לומדך לומדי זוהר הקדוש, וכו' איד קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה כמדע כו', אף מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבוזה תלמי התקרבות הגאולה, במהרה בקמינו אמן.

ולגדל חביבותיה, נסים בדברי הפי החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א), וזה לשונו: הדרך השני, ללמד אחר רוב בנין ומנין, הרי לפניך ספר זוהר, שהוא שקול יותר מפל המתקברים שאחר חתימת התלמוד,

ואם יהיו כל המחברים ככה מאזונים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה ככה שניה, מקריע הוא את כולם, ונהרי צדיף מרב בנין, וכמו שקתב הפית יוסף זי"ע דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים עכ"ל.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמיים, בעת הזאת יתבוננו מלך המשיח, בעיניו הטהורות יבחו כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקדוקים למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ננחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

גודל מעלת ספורי צדיקים

א. כתב רבנו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפרוש לאבות סוף פרק א') בענין הדבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בספורים ושירות ולמנעה מן הפחיתות בעיני כל אחד ויילכו בדרךיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעלתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג'), וזה לשונו: נדע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשכיל ותשוב ליוצרך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגלת אסתר), וזה לשונו: פי על ידי הדבור וזכירה שמספרים הנס, גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס ההוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים, ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם, שהשם יתברך עוזרו מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחר, וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שזיכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלמה, ובדבקות בה' יתברך, כמו שקבלתי מאדמו"ר זלה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב) כתב, וזה לשונו: קבלה הוא מבעלי רוח הקדש, כאשר יצטרף אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבר במצולת ים מבלי מכשול, אזי

זכור במו פיו מעין אותם הנסים בכיוצא בזה, שנעשו לצדיקי דורות לרבים או ליחיד וכו', שמספורי הנסים בכיוצא בענין, יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, עד כאן דבריו.

ה. בספר לקוטי עצות (מהקדוש בעל לקוטי מהר"ן באות א' ערך ארץ ישראל סעיף י"ז), מי שהוא בארץ ישראל, זוכה לספר ספורי מעשיות מצדיקי אמת, וזוכין לטהר המחשבה על ידי ספורי מעשיות של צדיקים.

ו. עוד כתב (שם באות צ' סעיף צ"ח), על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, מתעורר ומתלהב הלב בהתעוררות גדולה להשם יתברך, בחשק נמרץ מאד, וכמה צדיקים גדולים ונוראים מאד ספרו, שעקר התעוררות שלהם להשי"ת היתה, על ידי ספורי מעשיות מצדיקים, עין שם.

ז. הצדיק הקדוש רבי ישראל מרוז'ין אמר: "מקבילות הלולאות" בפסוק אחד כתוב מקדם "הללו את שם ד'" ואחר כך "הללו עבדי ד'" (תהלים, קל"ה א'), ובפסוק אחר: "הללו עבדי ד'" ואחר כך "הללו את שם ד'" (שם, קי"ג א'), להודיעך ששני ההלולים מקבילים.

ח. וכעין זה כתב הרבי מרדומסק זצ"ל, ספור, ממעשי הצדיקים זהו תורה, ולכן אמרו: פה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים, כי נעשה מזה משיחתן תורתן של בנים, וזהו גם כן: הללו עבדי ד' הללו את שם ד', רוצה לומר דההלול של השם יתברך הוא להלל ולשבח את הצדיקים" (תפארת שלמה, חנכה).

ט. והצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר: "על ידי ספורי מעשיות של צדיקים, ממשכיכים אורו של משיח בעולם, ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם" (ספר המדות אות משיח).

י. הצדיק הקדוש רבי שלום מבעלזא זי"ע אמר: "אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו ויקשב ד' וישמע ויקתב ספר זכרון לפניו ליראי ד' ולחשבי שמו" (מלאכי ג טז), נדברו אמר הצדיק ולא דברו, כלומר: יראי ד' אלה כבר הלכו לעולמם, והם "נדברים" על ידי איש אל רעהו מהחיים, שמספרים על אודותם, ואז ויקשב ד' וישמע ויקתב ספר זכרון לפניו גם לאותם יראי ד', ששפתותיהם תהיינה דובבות, וגם לחושבי שמו, לאלה שמספרים עליהם.

יא. ואחרון אחרון חביב מאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, וזה לשון קדשו: כל מי שמספר בשבחי צדיקים, כאלו עוסק במעשה מרכבה" (שבחי הבעל שם טוב), וראה פרוש על הדמיון למעשה מרכבה בספר נפלאות התפארת שלמה, (מאמר "פה שיחתן"). לכן אחי הקורא אחר שהצמתי לפניך את המאמרים האלו תוכל לחזות בעינים פקוחות כי המעשיות נרמזים בהם סודות עליונות, כמוכא בזהר לעיל.

עברו מעל מאה שנה
שהגה"צ הפקבל האלקי
רבי יודל רוזנבערג
זצוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים
זוהר תורה, לאחר עכ"ל
ויגיעה רבה ימים ולילות
ללא הפוגה בִּמְטוֹר 20 שנה,
בהם סדר לקט וערוך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטבעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין שליט"א.

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

**שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000**

**בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.**

**שיעורים בִּדְף הַיּוֹמִי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.**

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829
"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447
"יבא מטיח בן דוד" = 447

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום פלנו יחד
בזוהר הקדוש נזכה שיבוא מטיח בן דוד
במהרה בימינו אמן

**בקרוב אי"ה יכנס
ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044
ובקול הזוהר בטל: 0722-990055**

**לזנוי הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן**

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א

תַּמְנֵי עֲנִינִים ♦ זֵהָר הַשַּׁבָּת

פא	תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת	כג	גִּסַּח הַקְדוּשָׁה
פב	שְׁמַחַת הָאָמוּנָה	כג	קְדוּשַׁת הַיּוֹם
פג	סְעוּדוֹת שַׁבָּת	כג	קְדוּשַׁת הַיּוֹם
פד	חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת	כג	עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית
פה	פָּרֵק ט': פְּרִשְׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח; שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת	כד	טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
פו	וּבִרְכַת הַמַּלְאָכִים	כד	הַכְרוֹז שֶׁבְכַנִּיסַת הַשַּׁבָּת
פז	שֹׁכֵר הַצְדָּקָה	כד	לְשׁוֹת הַנְּשָׂמָה לְבָרֵךְ
פח	שְׁלַחַן שַׁבָּת	כה	יוֹם הַנְּשָׂמוֹת
פח	הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבָּת כְּרֵאוּי	כו	יוֹצֵר אוֹר
פח	נֶהָר דִּינוּר	כו	תַּשְׁבְּחוֹת הָעוֹלָם הַבָּא
פח	בְּרַכַת הַשְּׁלַחַן	כו	תַּשְׁבְּחוֹת עַל תַּשְׁבְּחוֹת
פט	עוֹנְשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׂאִינוֹ כְּרֵאוּי	כו	עֲלִית הַתַּשְׁבְּחוֹת לְמַעֲלָה
פט	שֹׁכֵר מַעֲנֵגֵי הַשַּׁבָּת	כז	הַתַּשְׁבְּחוֹת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתַּשְׁבְּחוֹת
פּוּ	פָּרֵק י': פְּרִשְׁיּוֹת מִקֵּץ - קָרַח; מִצּוֹת לֶחֶם מִשְׁנֵה וּבִרְכַת הַפֶּתַח, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן בֵּיא	כז	שְׁמַחַת הַתּוֹרָה וְקְדוּשַׁת קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת
כג	עֲנִין בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּכָרוֹת	כז	שְׁמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
כג	אֵין הַשְּׁטָן מִזִּיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת	כז	לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׁמַחָה אֶת הָעָם הַקְדוּשָׁא
כג	בְּצִיעָה וּבְרַכָּה עַל הַפֶּתַח	כז	סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
כד	בְּצִיעַת הַפֶּתַח עַל דֶּרֶךְ הַסּוּד	כז	עֲנִין שֶׁבַע הָעוֹלָמִים לְתוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחֲמִשָּׁת הָעוֹלָמִים בְּיוֹם טוֹב
כד	מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחַנוֹ	כז	הַכֵּל סוּד אֶחָד
כה	דְּבָרֵי תּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן	כז	עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֵאשׁ חֲדָשׁ
כו	כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה	כז	תַּקוּן בְּכֶסֶא
כו	עֲנִין כּוֹס בְּרַכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד	כז	שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
ק	מֵיִם אַחֲרוֹנִים	כז	אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמֵיהַּ בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה עַג
קא	פָּרֵק י"א: פְּרִשְׁיּוֹת וַיִּגַּשׁ - חֲקַת; זְמַן תַּפְלוֹת	כז	גִּסַּח תַּפְלוֹת בְּרִיךְ שְׁמֵיהַּ
קב	הַמְּנַחָה עַת רְצוֹן וּסְגֻלַת ג' סְעוּדוֹת	כז	רַק אֶחָד קוֹרֵא בְּתוֹרָה
קב	מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת	כז	כּוֹלֵם שׁוֹתֵקִים
קב	שְׁעַת מְנַחָה הִיא עַת רְצוֹן	כז	הַכְּנָה וְכּוֹנֵת הַקּוֹרֵא
קב	כָּל שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ	כז	מְקוֹם הַפְּסָקַת בְּפִרְשָׁה
קו	צְדוּק הַדִּין	כז	הַפְּרִשְׁיּוֹת מִתְעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקַּב"ה
קו	נְעִילַת שְׁעָרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם	כז	מְנוּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְדוּשׁוֹת עַל כָּל פְּרִשָּׁה וּפְרִשָּׁה
קו	יְבוּשׁ הַמַּעֲיֵנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף	כז	הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרִשְׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעֲלָה
קו	חֲשׂוֹךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה	כז	כָּלֵן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶא הַקְדוּשׁ
קז	בְּטֻלָּה שְׁמַחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד	כז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת
קז	חֻבַּת הָעֵנֶג בְּשַׁבָּת	כז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבְחֲמִישֵׁי
קז	בְּרַכָּה מִן הַיּוֹם הַזֶּה	כז	תַּשְׁעַת הָעוֹלָמִים
קח	עֲנֵג וְשְׂמַחָה בְּיוֹם זֶה	כז	פָּרֵק ח': פְּרִשְׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךְ; תַּפְלוֹת
קח	סְדוּר הַשְּׁלַחַן ג' פְּעָמִים	כז	הַשַּׁבָּת וְעֲנֵג שַׁבָּת
קח	מַעֲלַת הַמְּשָׁלִים ג' סְעוּדוֹת	כז	כְּתָר יִתְנּוּ
קח	הַכֵּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת	כז	שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
קט	שְׂמַחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת	כז	
קט	סְעוּדַת הַמְּלֶךְ	כז	

קט	סעודת הגבירה	קט	יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת
קט	סעודה שניה	קט	המוציא דבור של חול בשבת מחללו
קי	סעודה שלישית	ק"ח	אל יצא איש ממקומו
קי	עונשו של הפוגם בסעודת שבת	ק"ח	התעוררות חול ביום השבת היא חסרון
קיא	נשמה יתרה	ק"ח	למעלה
קיא	ג' סעודות של אמונה	ק"ט	הרהור מתר
קיא	מעלת יום השבת	ק"ט	פָּרַק ט"ז: בשלח - וְאַתְּחַנּוּ; מִצְוָה לְשִׁמּוּחַ
קיא	מנחה של שבת שעת רצון	ק"ט	בשבת ולענגו בסעודות
ק"ב	פָּרַק י"ב: פְּרִשִׁיּוֹת וַיְחִי- בְלֶק; עֲנַג שַׁבַּת, מַעֲיֵן עוֹלָם הַבַּיִת	ק"ב	העולם עומד על השלום
ק"ב	עֲנַג הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף	ק"ב	עוון צלפחד
ק"ב	לבושים נאים וטעומת מאכלים בשבת	ק"ב	אסור להראות עצב בשבת
ק"ב	ישראל אשר בך אתפאר	ק"ב	עונש המבטל ענג שבת
ק"ב	הממנים שבהיכל	ק"ב	תענית על תענית
ק"ז	מעין עולם הבא	ק"ב	בטול סעודת האמונה והשמחה
ק"ז	מנוחת הנשמות ביום השבת	ק"ב	היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה
ק"ח	התעוררות אותה רוח	ק"ב	בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות
ק"ח	הנאת הרוח	ק"ב	והשמחה
ק"ח	ושמרו בני ישראל את השבת	ק"ב	קריעת גזר הדין
ק"ב	וינפשו	ק"ב	תענית חלום בשבת
ק"ב	עטור הנפשות ביום השבת	ק"ב	ענין החלום
ק"ב	ק"ב	ק"ב	ודבר דבר
ק"ג	פָּרַק י"ג: פְּרִשִׁיּוֹת שְׁמוֹת - פִּינְחָס; הַשְּׂרָאָה הַשְּׂכִינָה בְּשַׁבַּת	ק"ג	אל יצא איש ממקומו
ק"ג	נשמה יתרה	ק"ג	הנה מקום אתי
ק"ג	נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אריא	ק"ג	אלפים אמה
ק"ג	התפשטות השכינה	ק"ג	שבת ראש השנה והיחיד
ק"ג	פָּרַק י"ד: פְּרִשִׁיּוֹת וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי; שְׁבִיתִית שַׁבַּת וְכַח חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּשַׁבַּת	ק"ג	הוצאה מרשות לרשות
ק"ג	טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ	ק"ג	פָּרַק י"ה: פְּרִשִׁיּוֹת מִשְׁפָּטִים - רָאָה; שׁוֹמְרֵי שַׁבַּת יֵשׁ לָהֶם שְׁמִירָה מִיַּחַדָּת
ק"ג	בשבת	ק"ג	לא תבערו אש
ק"ג	ענין אסור הוצאה בשבת	ק"ג	ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ
ק"ג	חנות התורה	ק"ג	ישראל שומרים הם
ק"ג	הקשבה לחדוש	ק"ג	מחללי שבת אין להם שמירה
ק"ג	עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת	ק"ג	אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם
ק"ג	שמחת הצדיקים בגן עדן	ק"ג	דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת
ק"ג	כבוד האב בחדושי בנו	ק"ג	לאחר צאת השבת
ק"ג	התעטרות התורה ביום זה	ק"ג	פָּרַק י"ו: פְּרִשִׁיּוֹת בֵּא - דְּבָרִים; כַּח הַדְּבוּר בְּשַׁבַּת וְשְׁמִירָה עַל קְדֻשַׁת הַדְּבוּר
ק"ג	פָּרַק ט"ז: פְּרִשִׁיּוֹת תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים; חֲמֹר פָּנִים חֲלוּל שַׁבַּת, וְהַשׁוֹמֵר שַׁבַּת זֹכֶה לְ"עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֱלֹקִים זֹלְתָד"	ק"ג	אסור דברי חול בשבת
ק"ז	כחו של דבור	ק"ז	כחו של דבור

קפה	איש אל יותר ממנו עד בקר	קפה	ט"ל מלאכות
קפה	פּרָק כ"ב: פּרָשיות ויקהל - פּקודי - נצבים	קפה	בת יחידה
קפה	קדשת השבת ועונש מחלליה, מצות	קפה	כאלו החזיר את העולם לטהו ובהו
קפה	הדלקת נרות בכניסת השבת, סדר שלחן מנורה	קפו	נגע צרעת
קפא	ומטה	קפו	עדון הנשמות
קפג	מעלת מכבדי השבת	קפו	ענין לא תבערו אש
קפג	מעלת בשת פנים	פּרָק כ': פּרָשיות תצוה - כי תצא; אסור עצבות	
קפג	אוי לו למחלל שבת	בשבת, וצריך לקבל את המלאכים בהארת	
קפג	נרות שבת	פנים לכבוד השכינה הקדושה	קסמ
קפד	סדור השלחן המנורה והמטה	אסור העצב וקבלת המלאכים	קפא
קפא	פּרָק כ"ג: פּרָשיות ויקרא - האזינו; צאת	רעת העצב והכעס בשבת	קפא
קפה	השבת, והבדלה במוצאי שבת	רעת העצב והכעס בשבת	קפא
קפז	צאת השבת	פּרָק כ"א: פּרָשיות כי תשא - כי תבא; השבת	
קפז	העולם צריך להשמר מרוחות בצאת	אות כמו שהמילה אות, ומקור הברכה היא	
קפז	השבת	השבת שנתנה רק לישראל	קעג
קפה	עכוב בצאת השבת	שור או כשב או עז כי יגלד	קעה
קפה	הבדלה	מילה	קעה
קעה	פּרָק כ"ד: פּרָשיות צו - וזאת הברכה; סדר	בדמיון חיי	קעה
קפא	ההבדלה במוצאי שבת	שבת היא מקור הברכה	קעו
קפג	הברכה על האש	סדור השלחן בלחמים ומזונות	קעו
קפג	כפוף האצבעות לפני האש	לזו עלי ואני פורע	קעז
קפג	בורא מאורי האש	כל המוסריף מוסיפים לו	קעז
קצד	סוד האצבעות	ויברך אלהים את יום השביעי	קעז
קצה	בשמים	קדשת הרשב"י	קעז
קצו	הריח הוא קיום הנפש	מסירת השבת לעם ישראל	קעה
		ימי החול מתברכים מהשבת	קעה

ספר זוהר השבת – לאבות ובנים, זקנים עם נערים
 עם לשון הקודש – מנוקד מפסק ומחולק לקטעים
 מסדר על הפרשיות

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק א'

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

קִדְשֵׁת הַשַּׁבָּת

וְהִגַּנְתָּ הַשַּׁבָּת עַל שׁוֹמְרֶיהָ

פְּרָק א'

- כט כָּל הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- כט קְדוּשַׁת שְׁל שַׁבָּת
- כט לְקְדוּשַׁת ה' מְכַוֵּבֵד
- כט שַׁבָּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתְּחִתּוֹנָה
- ל עֲטָרַת הַשַּׁבָּת
- ל שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
- ל מֶלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ
- לא שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלְקָרֹב
- לא מְחַלְלֵי מוֹת יוֹמֵת
- לב אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
- לב קִיּוֹם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוֹם כָּל הַתּוֹרָה
- לב אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סַעֲוֹדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעֲוֶדָה הָרֵאשׁוֹנָה: זְפִים כז-פז.
- שְׁמוֹנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעֲוֶדָה הַשְּׁנִיָּה: זְפִים פח-קח.
- שְׁמוֹנָה פְּרָקִים [יז-כד] לְסַעֲוֶדָה הַשְּׁלִישִׁית: זְפִים קמא-קצח.

כל המעשים תלויים ביום השבת (ח"א ה, ב)
 וְכָל עֲבִידֵי הַיְהוָה דְּכָלֵּהוּ בֵּין יוֹמֵי קִדְמוֹתָיו
 וּבֵין יוֹמֵי בְּתָרָאִין הוּוּ תִלְוִין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא הָדָא הוּא דְכָתִיב וְיָכַל אֱלֹהִים
 בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא שַׁבְּתָא, וְדָא הוּא רַגְלָא
 רְבִיעָא דְכְרִסְיָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי,
 מַהוּ אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְשֻׁמְרוּ תְרִין. אֱלָא
 שַׁבְּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא דְיוֹמָא מִמַּשׁ
 לִית לֹון פִּירוּדָא.

כל המעשים תלויים ביום השבת
 וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים
 הַרְאִישׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הָיוּ
 תְלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שֶׁכָּתוּב (בראשית
 ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. זוֹ הַשַּׁבָּת,
 וְזוֹ הִיא הַרְגֵל הַרְבִּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶא. וְאִם
 תֹּאמַר, אִם כֵּן, מַה זֶה אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְשֻׁמְרוּ,
 פְּעָמִים? אֱלָא שַׁבְּתָא שֶׁל עֶרֶב שַׁבְּתָא וְהַשַּׁבָּת
 שֶׁל הַיּוֹם מִמַּשׁ אֵין לָהֶם פִּירוּד.

קדוש של שבת

אמר החווא מייצא דנהו טעין בתרייהו,
 ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה
 דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו
 קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא
 דאתמשכא מלעילא. אמר ליה אי הכי
 עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא
 קדושא דשריא עלוי מלעילא.

קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סותר שהיה מחמר
 אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר
 לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה
 קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש
 שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית
 שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה
 עליו מלמעלה.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח)
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי
 מכובד, אדכר שבת לחוד וקדוש יי
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש יי.
 אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא
 דאתמשכא מלעילא אקרי מכובד
 אתחזי דשבת לאו איהו מכובד וכתיב
 וכבדתו.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח) וקראת
 לשבת עונג לקדוש ה' מכובד. הזכיר שבת
 לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי
 זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שיוֹרֶדֶת
 מלמעלה ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה
 שנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה
 ששבת אינו מכובד, וכתוב וכבדתו.

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנח להאי
 גברא דמלה (דמיתא) דחכמתא אית
 ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו ליה
 אימא אנת. פתח ואמר, (ויקרא יט) את

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנח לו לאיש
 הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים
 בו. אמרו לו, אמר אתה. פתח ואמר, (ויקרא
 יט) את שבתתי, את - לרבות תחום שבת

שַׁבְּתוֹתַי. אֵת לֹא־סַגַּאָה תַּחֲוֹם שַׁבַּת דַּאִיְהוּ תַרְיִן אֶלְפִין אֲמִין לְכֹל סַטְרָא. וּבְגִין כִּד אֲסַגֵּי אֶת. שַׁבְּתוֹתַי (כ"א דא) שַׁבַּת עֲלֵאָה וְשַׁבַּת תַּתְּאָה דְּאֲנֹן תַּרְיִן בְּלִילָן בְּחֲדָא וּסְתִימִין בְּחֲדָא.

שֶׁהוּא אֶלְפִים אַמּוֹת לְכֹל צַד, וּמִשּׁוּם כֶּךָ רַבָּה אֶת. שַׁבְּתַתִּי - [נ"א זו] שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבַּת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כְּלוּלוֹת יַחַד וְנִסְתְּרוֹת יַחַד.

עֲטַרַת הַשַּׁבַּת

אֲשֶׁתֶּאֱרַךְ שַׁבַּת אַחְרָא דְּלֵא אֲדִכְרַ וְדִזְוָה בְּכַסּוּפָא. אֲמַרְהָ קַמִּיהָ מְאִרִי דְּעֲלֵמָא מִיּוֹמָא דְּעַבְדַּת לִי שַׁבַּת אַתְקַרִּינָא וְיּוֹמָא לָאו אִיְהוּ בְּלֵא לִילֵיא. אֲמַר לָהּ בְּרַתִּי שַׁבַּת אֲנִתְּ וְשַׁבַּת קַרִּינָא לָךְ. אֲבַל הָא אֲנָא מַעֲטַר לָךְ בְּעַטְרָא עֲלֵאָה יִתִּיר. אַעֲבַר בְּרוּזָא וְאֲמַר מְקַדְּשִׁי תִירָאוּ.

עֲטַרַת הַשַּׁבַּת

וּשְׂאֲרָהּ שַׁבַּת אַחְרַת שְׁלֵא נִזְכְּרָה וְהִיְתָה בְּבוּשָׁה. אֲמַרְהָ לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שַׁבַּת, וְהַיּוֹם אֵינּוּ בְּלִי לַיְלָה. אֲמַר לָהּ, בְּתִי, אֶת שַׁבַּת, וְשַׁבַּת קְרָאתִי לָךְ, אֲבַל הַרִּינִי מַעֲטַר אוֹתְךָ בְּעַטְרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הָעֵבִיר כְּרוּז וְאֲמַר מְקַדְּשִׁי תִירָאוּ.

שְׁתֵּי קִדְשוֹת

וְדָא שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא דַּאִיְהִי יִרְאָה, וְשְׂרִיָא כֵּה יִרְאָה. וּמֵאֵן אִיְהוּ. דְּקַדְּשָׁא בְּרִידָא הוּא אַכְלִיל וְאֲמַר אֲנִי יי. וְאֲנָא שְׁמַעְנָא מֵאַבָּא דְּאֲמַר הַכִּי. וְדִיִּיק אֶת לֹא־סַגַּאָה תַּחֲוֹם שַׁבַּת. שַׁבְּתוֹתַי דָּא עֲגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלַגְנָא, וְאֲנֹן תַּרְיִן. וְלִקְבִיל אֲנֹן תַּרְיִן אִית תְּרֵי קְדוּשְׁתִּי דַּאִית לָנוּ לֹא־דְכַרָּא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוּשׁ.

שְׁתֵּי קִדְשוֹת

וְזוֹ שַׁבַּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת שֶׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוּרָה בָּהּ יִרְאָה. וּמִי הוּא שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּלִיל וְאֲמַר אֲנִי ה' וְאֲנִי שְׁמַעְתִּי מֵאַבָּא שֶׁאֲמַר כֶּךָ, וְדִיִּיק אֶת - לְרַבּוֹת תַּחֲוֹם שַׁבַּת. שַׁבְּתַתִּי - זֶה הָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ שֶׁבְּפָנַי, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנִגַּד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קִדְשוֹת שִׁישׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, אַחַד וְיִכְלוּ, וְאַחַד קְדוּשׁ.

מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ אִית בֵּיה תַלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבְקַדְוִשָׁה (וּבְקַדְוִשָׁא) דְּאֲנֹן מְקַדְּשִׁין תַּלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסְלִיק בְּלֵא לְשַׁבְּעִין שְׁמֵהֶן דְּקַדְּשָׁא בְּרִידָא הוּא וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל אַתְעַטַּר בָּהּ. וּבְגִין דְּעֵגוּלָא וְרַבּוּעָא דָּא אֲנֹן שַׁבְּתוֹתַי, בְּלִילָן תְּרוּוִיְהוּ בְּשִׁמּוֹר דְּכַתִּיב תְּשִׁמּוֹרוּ. דִּהָא שַׁבַּת עֲלֵאָה הִכָּא לֹא אַתְכְּלִיל בְּשִׁמּוֹר אֶלָּא בְּזִכּוֹר, דִּהָא מְלַכָּא עֲלֵאָה בְּזִכּוֹר אֲסַתִּיִּים. וְעַל דָּא

מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ יֵשׁ בוֹ שְׁלִשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וּבְקַדְוִשׁ שֶׁאֲנֹן מְקַדְּשִׁים יֵשׁ שְׁלִשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וְהַכֹּל עוֹלָה לְשַׁבְּעִים שְׁמוֹת שֶׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנִסַּת יִשְׂרָאֵל מֵתַעֲטְרִים בָּהֶם. וּמִשּׁוּם שֶׁהָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ הֵזָה הֵם שַׁבְּתַתִּי, שְׁנֵי הֵם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שֶׁפְּתוּב תְּשִׁמּוֹרוּ. שְׁהַרִּי הַשַּׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה כָּאֵן לֹא נִכְלְלָה בְּשִׁמּוֹר, אֶלָּא בְּזִכּוֹר, שְׁהַרִּי הַמְּלַךְ הָעֲלִיּוֹן מִסְּתִיִּים בְּזִכּוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

אקרי מִלְבָּא דְשַׁלְמָא דִּילִיה, וְשַׁלְמָא
דִּילִיה זְכוּר אִיהוּ. וְעַל דָּא לִית מַחְלוּקַת
לְעִילָא.

וְהַשְׁלוּם שְׁלוֹ הוּא זְכוּר, וְעַל כֵּן אֵין מַחְלַקַת
לְמַעְלָה.

שְׁלוּם שְׁלוּם לְרַחוּק וְלְקָרוּב

בְּגִין דְּתַרְוֵין שְׁלוּמוֹת לְתַתָּא חַד יַעֲקֹב
וְחַד יוֹסֵף. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב תַּרְי
זְמַנִּי (ישעיה נז) שְׁלוּם שְׁלוּם לְרַחוּק וְלְקָרוּב.
לְרַחוּק דָּא יַעֲקֹב, וְלְקָרוּב דָּא יוֹסֵף.
לְרַחוּק כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר, (ירמיה לא) מְרַחוּק
יִי נִרְאָה לִי (שמות ב) וְתַתְּצַב אַחוֹתוֹ מְרַחוּק.
וְלְקָרוּב כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר, (דברים לב) חֲדָשִׁים
מְקָרוּב בָּאוּ. מְרַחוּק דָּא נְקוּדָה עֲלָאָה
דְּקַיִימָא בְּהִיכְלִיה.

שְׁלוּם שְׁלוּם לְרַחוּק וְלְקָרוּב

מִשּׁוּם שְׁנַיִן שְׁלוּמוֹת לְמַטָּה - אַחַד יַעֲקֹב,
וְאַחַד יוֹסֵף. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב פְּעַמִּים (ישעיה
נז) שְׁלוּם שְׁלוּם לְרַחוּק וְלְקָרוּב. לְרַחוּק -
זֶה יַעֲקֹב, וְלְקָרוּב - זֶה יוֹסֵף. לְרַחוּק, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמַר (ירמיה לא) מְרַחוּק ה' נִרְאָה לִי, (שמות ב)
וְתַתְּצַב אַחוֹתוֹ מְרַחוּק. וְלְקָרוּב, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
(דברים לב) חֲדָשִׁים מְקָרוּב בָּאוּ. מְרַחוּק - זֶה
הַנְּקוּדָה הָעֲלִיּוֹנָה שְׁעוֹמֶדֶת בְּהִיכְלָהּ.

מַחְלִלָה מוֹת יוֹמַת

וְעַל דָּא כְּתִיב תִּשְׁמְרוּ אֶתְכֵלִיל בְּשִׁמּוֹר.
וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ דָּא נְקוּדָה דְּקַיִימָא
בְּאֻמְצֵיתָא דָּאִית לְדַחְלָא מְנַה וְתִיר
מְכֻלָּא דְּעַנְשִׂיהָ מִיתָה. וְהִינּוּ דְּכְתִיב,
(שמות לא) מַחְלִלָה מוֹת יוֹמַת. מָאן מַחְלִלָה?
מָאן דְּעָאֵל לְגוֹ חֲלָל דְּעַגּוּלָא וְרַבּוּעָא
לְאַתְר דְּהִהוּא דְּנְקוּדָה שְׂרִיא וּפְגִים בִּיה
מוֹת יוֹמַת. וְעַל דָּא כְּתִיב תִירָאוּ. וְהִיא
נְקוּדָה אַקְרִי אֲנִי, וְעֲלָה שְׂרִיא הִהוּא
דְּסַתִּים עֲלָאָה דִּלָּא אֶתְגַּלִּיא וְהִינּוּ יִי
וְכֻלָּא חַד.

מַחְלִלָה מוֹת יוֹמַת

וְעַל זֶה כְּתוּב תִּשְׁמְרוּ, נִכְלָל בְּשִׁמּוֹר.
וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ - זֶה הַנְּקוּדָה שְׁעוֹמֶדֶת
בְּאֻמְצֵעַ שְׂרִיש לִירָא מְמַנָּה יוֹתֵר מִן הַכֹּל
שְׁעַנְשׁוּ מִיתָה. וְהִינּוּ מַה שְּׁכְּתוּב (שמות לא)
מַחְלִלָה מוֹת יוֹמַת. מִי הֵם מַחְלִלָה? מִי
שְׁנַכְנַס לְתוֹךְ הַחֲלָל שֶׁל הָעַגּוּל וְהָרַבּוּעַ
לְמַקּוֹם שְׂאִוְתָה הַנְּקוּדָה שׁוֹרָה וּפּוֹגֵם בּוֹ -
מוֹת יוֹמַת. וְעַל זֶה כְּתוּב תִירָאוּ. וְהַנְּקוּדָה
הִיא נְקָרָאֵת אֲנִי, וְעֲלִיהָ שׁוֹרָה אוֹתוֹ
הַנְּסַתֵּר הָעֲלִיּוֹן שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה. וְהִינּוּ ה',
וְהַכֹּל אַחַד.

נַחְתּוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּהוּ.
אָמְרוּ וּמַה כֹּל חֲכָמְתָא דָּא אִית
תַּחוּת יַדְךָ וְאַתְּ קָעִין אַבְתְּרִין. אָמְרוּ לִיה
מָאן אַנְתָּ. אָמַר לוֹן לָא תִשְׂאֲלוּן מָאן
אַנָּא, אֲלָא אַנָּא וְאַתּוֹן נִיזִל וְנַתְּעַסַּק
בְּאוֹרֵיתָא וְכֹל חַד יִימָא מְלִין דְּחֲכָמְתָא
לְאַנְהָרָא אוֹרְחָא.

יָרְדוּ רַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אַבָּא וּנְשָׁקוּ אוֹתוֹ.
אָמְרוּ, וּמַה כֹּל הַחֲכָמָה הַזֶּה יֵשׁ תַּחַת יָדְךָ
וְאַתָּה מְחַמֵּר אַחֲרֵינוּ? אָמְרוּ לוֹ, מִי אַתָּה?
אָמַר לָהֶם, אֵל תִּשְׂאֲלוּ מִי אֲנִי, אֲלָא אֲנִי
וְאַתֶּם נִלְוִי וְנַתְּעַסַּק בַּתּוֹרָה, וְכֹל אַחַד יֹאמַר
דְּבַרֵי חֲכָמָה לְהָאִיר אֶת הַדְּרָךְ.

את שבתותי תשמורו (ח"ג פ"ב, א)

וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ, שְׁקִיל דָּא לְדָא, וְכֹלָא כַחְדָּא אֲתַקְלוּ בְּמִתְקַלָּא חַד. דְּכַתִּיב, (שמות לא) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם, וְכַתִּיב (שמות כ) זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֵלָּא חַד לְאַבָּא, וְחַד לְאִימָא. כְּתִיב הֲכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. וְכַתִּיב הֲתֵם (ויקרא כו) אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מִקְדָּשֵׁי כְּמִשְׁמַעוּ.

קיום השבת כמו קיום כל התורה (ח"ב צ"ב, א)

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שמות כ) דָּא אִיהוּ רְזָא דְכַרִּית קְדִישָׁא. וּבְגִזְיָא דְבַהֲאֵי כַרִּית קְיָיִמִין כָּל מְקוֹרִין דְּשִׁיפֵי גּוֹפָא, וְאִיהוּ כָּלֵל כְּלָא. כְּגוֹוִנָא דָּא, שַׁבָּת אִיהוּ כְּלָלָא דְאֹרִייתָא, וְכָל רְזִין דְאֹרִייתָא בִּיהַ תְּלִיזִין, וְקִיּוּמָא דְשַׁבָּת, כְּקִיּוּמָא דְכָל אֹרִייתָא, מֵאֵן דְנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אֹרִייתָא כְּלָא.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)

יִי יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שמות יד) רַבִּי אַבָּא פְּתַח (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיב מִשַּׁבַּת רְגֵלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קֹדֶשׁ. וְכַאֲזַן אִינּוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִידָא הוּא אַתְרֵי בַּהוֹן, לְאַתְדַּבְּקָא בַּהוֹן מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין דְּעֵלְמָא, וּמַגְזוּ רְחִימוּתָא דְלַהוֹן, קָרִיב לֹון לְגַבִּיָּה, וְיַהֲב לֹון אֹרִייתָא, וְיַהֲב לֹון שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּלֵא, וְחֲדוּהָ דְכְּלָא, וְשְׁקִיל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אֹרִייתָא כְּלָא, וּמֵאֵן דְנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אֹרִייתָא כְּלָא.

את שבתותי תשמורו

וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. זֶה שְׁקִיל לְזָה, וְהַכֵּל כְּאַחַד נִשְׁקֵל בְּמִשְׁקֵל אַחַד, שְׁכַתּוּב (שמות לה) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי קֹדֶשׁ הִיא לָכֶם, וְכַתּוּב (ויקרא כו) זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֵלָּא אַחַד לְאַב, וְאַחַד לְאִם. כְּתוּב כָּאן, אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ. וְכַתּוּב שָׁם, אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תִשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מִקְדָּשֵׁי? כְּמִשְׁמַעוּ.

קיום השבת כמו קיום כל התורה

זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, זֶהוּ סוּד שֶׁל הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוֹם שְׁכַבְּרִית זוֹ עוֹמְדִים כָּל הַמְּקוֹרוֹת שֶׁל אִיבְרֵי הַגּוֹף וְהוּא כָּלֵל הַכֵּל, כְּמוֹ זֶה שַׁבָּת הִיא כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה, וְכָל סוּדוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בָּהּ, וְקִיּוּם שֶׁל הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאִלוֹ שֶׁמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אשריכם ישראל

ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. רַבִּי אַבָּא פְּתַח, (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיב מִשַּׁבָּת רְגֵלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קֹדֶשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם לְהַדְּבִק בְּהֵם מִכָּל שְׂאֵר עַמִּי הָעוֹלָם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתֶּם קָרִיב אֹתֶם אֵלָיו, וְנִתְּן לָהֶם תּוֹרָה, וְנִתְּן לָהֶם שַׁבָּת שֶׁהִיא קֹדֶשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמִנוּחָה מִהַכֵּל, וְחֲדוּהָ שֶׁל הַכֵּל, וְשְׁקוּלָה שַׁבָּת כְּגוֹד כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאִלוֹ שֶׁמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

